

der som sagt beløber sig til 110,000 Kr., at saa kunde det dog ikke være saa overordentlig farligt, om man saae Tiden an og ogsaa lod disse smaa Dyrkere faae en Præmie, der beløber sig til 20,000 Kr. og muligvis kunde gaa lidt høiere, hvis min Anskuelse ikke holder Stik. Det er denne Hensigt, jeg foreløbig skal indskrænke mig til, at man lader Tobaksdyrkingen være i Ro i Sighed med det Forbilled, vi have fra Sverige.

S. Pedersen: Jeg er ikke Kjender, enten af Tobaksdyrkning eller Tobaksrygning; som Følge deraf kan jeg ikke have nogen Mening om en Del af, hvad der blev anført af den sidste ærede Taler. Jeg har kun forlangt Ordet for at motivere min Afstemning mod dette Lovforslag, og naar jeg gjør det, saa er det hovedsagelig af visse principielle Grunde. Jeg er enig med det ærede Medlem, der sidder paa Sekretærpladsen (Kaben), og som talte ved en tidligere Leilighed i, at Forslaget er et Indgreb i den frie Benyttelse af Jorden, og jeg synes ogsaa, at det staar i Strid med hele Tidens Udvikling. Jeg kjender som sagt ikke af egen Erfaring det Mindste til denne Dyrkning, men efter hvad der er oplyst, synes der ikke at være store Chancer eller Betingelser tilstede for, at Tobaksdyrkingen har nogen Fremtid her i Landet. Som Følge deraf tror jeg ligesom den sidste ærede Taler (Breinholt), at der ikke vil være nogen overvældende Sandsynlighed for, at den vil finde en Udbredelse, der kunde staa Statskassens Interesser, saa der altsaa ikke er Grund til et saa heroisk Middel som ligesom at forbyde den. Skulde Erfaringen vise, at det var nødvendigt at bestaae Tobakken for ikke at staae Statskassen i utilbørligt Omfang, saa forekommer det mig, at en Arealbeskatning vil det ikke være saa jævnes vanskelig at kontrollere. Det er blevet anført derimod, at det vilde være meget vilkaarligt overfor Tobaksdyrkerne, at de skulde staae af Arealen, enten Avlen var daarlig eller god, ja selv naar den aldeles mislykkedes. Ja, det er ganske vist; men det er Noget, der gælder for saa mange Forhold i Livet. Naar man staar ind paa en Virksomhed, er der forbundet Risiko dermed, og den maa man staa, idet det bliver Ens egen Sag, om man vil løbe den eller ikke. Finder man Risikoen ved Tobaksdyrkning for stor, saa er det et meget vægtigt Argument for ikke at indlade sig paa denne Industri, og der vil da heller ikke være stor Tilbøielighed til at gjøre det. Men jeg er principielt mod dette Forslag, fordi det slet ikke er udelukket, at der kan tænkes flere andre Handelsplanter, der egne sig for smaa

Jordbrug, naar disse efterhaanden komme ind under en mere intensiv Dyrkning, og har man først gjort et saadant Skridt som af rene HensigtsmæssighedsHensyn at forbyde Tobaksdyrkingen — thi man gjør det jo ikke af det Hensyn, som det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Sessen) antydede ved 2den Behandling, at Tobakken er giftig, farlig for den menneskelige Sundhed, og det er slet ikke antydnet enten i Motiverne eller i Udvalgets Flertals Betænkning, at der er taget noget Hensyn af den Slags — saa kunde der være Fare for, at man her kun gjorde det første Skridt, og at man da saameget lettere kunde komme videre, nemlig til Forbud mod Dyrkning af andre Handelsplanter, der egne sig for det mindre Jordbrug. Netop fordi Statskassen kunde have bekvemmere ved at forbyde saadan Dyrkning end ved at kontrollere den og hæve sin Skat deraf, mener jeg, at dette er et Skridt, som kan have vidtrækkende Følger. Det er naturligvis ikke min Mening hermed i fjerneste Maade at ville besynde den høitærede Finanzminister for, at han har en saadan Tanke, og hvis man havde Sikkerhed for, at der altid vilde være Folk paa hans Plads med de samme Anskuelser, som han har, saa vilde dette ogsaa være en ganske god Borgen i saa Henseende, men det kan jo Ingen borge for, thi Forholdenes Udvikling kan stundom, naar man ved et lille første Skridt kommer over paa et Skraaplan, føre større Resultater efter sig. I Henshold dertil vil jeg tillade mig at stemme mod Lovforslagets endelige Vedtagelse.

Ordføreren (Mazén): Den principielle Frygt for Konsekventerne, som dette Lovforslag skulde medføre, forekommer det mig, at der ikke er nogen Anledning til at komme tilbage til. Naar den ærede sidste Taler fremhævede, at dette kunde være et betænkeligt Præcedens, og at der kunde komme Ministre, der kunde forbyde at dyrke ogsaa andre Planter, da er jo den Sikkerhed givet, at et saadant Forbud ikke vil kunne udførelse, uden at hele den samlede Lovgivningsmagt er enig derom, og uden at baade Regjeringen og begge Rigsdagens Afdelinger ere enige om, at et saadant Forbud bør gives, og det forekommer mig, at naar der saaledes var Enighed hos alle tre Faktorer, maatte der ogsaa være saa gode Grunde for Forbudet, at den Angst, man i saa Henseende kunde nære, dog virkelig vil være temmelig overflødig. Jeg ser ikke, at der er nogen Planter, som kunde være stillede paa samme Maade som Tobaksplanter, om hvilken man dog er enig i, at den ikke egner sig for vort Klima,